

Draga prihodnost!

Pišem ti kot upornica časa, ki še te ni imela možnosti spoznati v celoti, a že sluti tvoj dotik v vsakem vdihu sedamjosti. Si **obljuba**, ki me drži pokonci, ko se zdi, da dames mima dovolj moči. Si kot medlokomčama pesem, ki me kliče, da jo dopolnim s svojimi verzi. Včasih se mi zdi, da si kot medosegljiva **ubežnica**, ki hodi pred menoj, a si vedno za korak prehitra. Ne glede na to, kako hitim, te nikoli ne morem dohiteti. Pa vendar to mi razlog za obup, temveč za hvaležnost. Kajti če bi te ujela, bi moje življenje izgubilo svoj tok. Tvoja **medosegljivost** je tvoja moč. Ker človek me živi, da bi te dosegel, ampak zato, da bi bil vedno na poti proti tebi. Si kot **obzorje**. Nikoli me obstajaš kot kraj, temveč kot smer, ki mam daje pomen. Če bi se meja med tabo in sedamjostjo izbrisala, bi življenje prenehalo biti iskanje. V tem bi se izgubila vsa lepota, saj smisel človeka mi v posedovanju, ampak v **hrepememju**.

Pisati tebi mi daje občutek, kot bi pisala svoji **sohodni duši**, ki je še misem srečala. Sliši se nemavajmo, da človek ljubi nekaj, česar še ni doživel, kar obstaja le kot slutnja. A v tem je tvoja čarobnost: v tvoji nevidnosti, izmuzljivosti, v tvojem **večnem izmikamju**. Si obraz, ki se mam prikazuje le v obrisih, nikoli pa mi dolgomčo razkrit. Si prostor, kamor odlagam svoja pričakovanja, svoje strahove, svoje sanje.

Konec romcev je človek edino bitje, ki zmote sanjati omlitaj svojega tlemutka. Žival živi dames, rastlina raste dames, kamom leži dames. Človek pa vedno zre naprej. In v tem smo meločljivo povezani s tabo. Brez tebe bi bili zgolj bitja mesa in kosti, zaradi tebe pa smo **bitja upanja**. Morda pa je ravno to smisel človeka: da si te zamišlja. Da v tebi iščemo izpopolnitve, ki mam dames še mamjkajo in bodo lahko jutri zadnji mamjkajoč kos naše sestavljanke. Da se bojimo tistega, kar boš prinesla, ker se zavedamo, da nisi dolžna biti mežna, lepa, niti talca, kot si te zamišljamo.

Priznam, da se te včasih bojim. Tvoj obraz je prelinit z **meglo mezmamega**, v kateri se skrivajo tudi senice: vojne, razpoke v družbi, tišina med ljudmi.

A ljubim te prav zato, ker v tvoji **negotovosti** živijo upi, ki jih lahko izbečemo.

Ko se obračam k tebi, razmišljam o tem, kdo sem jaz kot človek. Saj človek brez prihodnosti mi nič drugega kot **semca preteklosti**. Naše telo stari, naše misli usihajo, a naš duh se vedno steguje k tebi. Morda je to tvoja največja moč: da človeku daješ **smern**.

Včasih se sprašujem, zakaj smo ljudje tako očarani nad tako. Zakaj vedno znova sanjamo o tem, kaj bo. Zakaj vsako seme sadimo z mislijo na dan, ki ga še ni. Morda zato, ker nas je preteklost prevečkrat ramila. Ker nosimo **branzgotine** v zgodbah, ki so za nami, in včasih upamo, da boš ti tista, ki jih bo zacelila. Ti si razlog, da človek vstane po **padcu**. Saj smo ljudje le popotniki in se zavedamo, da moramo v življenju prehoditi pot, ki nam je začrtana. Včasih po njej hodimo z lahkoto, drugič po njej stopamo z bremnom na hramenih. A na vsakiem koraku se zavedamo, da nas nekaj čakaš ti in da je vredno iti preko svojih zmoglosti.

A prihodnost, čeprav si moj ljubljani cilj, nisi nikoli ločena od preteklosti. Tvoje prejemimo rastejo iz tega, kar je bilo, in iz tega, kar je danes. Če danes sejemmo sovraštvo, boš ti melkoč **polje tinja**. Če danes sejemmo ljubezen, boš melkoč **vrt, poln cvetja**. Ti si kot ogledalo, ki bo melkoč odsevalo naš obraz. In vendar nas to ogledalo vnaprej ne straši dovolj - preprosto delamo, kot da nisi resnična, kot da nikoli ne boš postala sedanjost.

Sprašujem se, kakšna boš. Boš svet, kjer bodo ljudje komično zmali poslušati drug drugega? Boš prostor, kjer bo tehnologija pomagala in ne zaslužila? Boš dom, kjer bo marava spet dihala z nami, ne proti nam? Boš tremutek, ko bodo naše besede postale mehkejša, naša dejanja sočutnejša in naša srca manj zastrupljena z **brezbriznostjo**?

Se zavedaš, da si zahtevam del našega življenja? V tebi živijo **prizakovanja** mnogih ljudi. Vsak si te oblikuje po svoje, po svoji zmoglosti delovanja **domišljije**. Nekdo si te zamišlja kot **hišo**, kjer se bo lahko komično skril pred zunanjim svetom, ki ga napada. Drugi kot **objem**, ki ga še miso

prejeli in po njem hrepemijo že več mesecev. Tretji kot mir, ki ga bodo kom-
čno mašli v sebi po dolgoletnih motramih bitkah. In ti, prihodnost, nisi
vse maše samje. Ne podaš obljube, me podpišeš pogodbe. Pustiš mam, da sami
sejemo, čeprav veš, da bomo včasih zasejali plevel. Morda je to tvoja modrost, da
me posegaš. Da si samo polje, odprto za vse, kar človek vamj položi.

Morda boš žudovita, morda boš kruta. Toda vem, da boš vedno
iskrena. Ker nisi nič drugega kot zrcalo tega, kar smo dames. Če smo dames
slepi za sočloveka, boš ti polna samote. Če dames uničujemo, boš ti ruševina.
Če dames ljubimo, boš ti prostor, kjer ljubezen dobi kotemine.

Zato si zame več kot slutnja. Si opomim in povabilo hkratiti. Opomim, da se
vse, kar ustvarjam zdaj, melkoč vrne v tvoji podobi. In povabilo, da žo dames
živim taklo, da boš melkoč prostor, v katerem bo vedno ostati.

Vita,

ra ljubezema v to, kar prihaja.

(Nekatere besede v pismu so poudarjene, druge so puščene v tisi. Tretje pa so poudarjene in puščene v tisi. In to mi kažejo. Izbrame so bile, ker razkrivajo kaj prihodnost sploh je, mislo le oblikovni okrasji, ampak mit, ki v sebi skriva zgodbo - zgodbo prihodnosti, zapisano med vrsticami.)

V prihodnosti bo vsak tvoj dotik pomnilnik tvoje obljube. Obljuba, do mešesa novega, mam meznariga in težko pričakujočega. Pa četudi bo včasih ta obljuba videti kot ubežnica, ki preizkuša maso hvaležnost do tega, kar že imamo. Hvaležnost do podanih obljub, ki so bile izpolnjene. Tvoja medosegljivost bo postajala naše obzornje, ki bo v nas prebujalo hrepenenje. Kot sorodna duša boš prihajala iz nevidnosti in mam odpirala prostor za nove sanje in upanje. Čeprav vem, da bom še vedno gojila strah do tebe, ker je pred teboj le pregrada megla v temnem razmerju z negotovostjo, se zavedam, da si še vedno ti tista, ki boš razkrila dejstvo, da je semca preteklosti le lažipot, ki me bo usmerjal v pravo smer. Tudi brazgotine bodo postale moj/naš razlog, da bomo po vsakem padcu znova začeli iskati tvoje korenine, ki nas bodo po nekem obdobju pripeljale do vrta, polnega cvetja. Vrta, kjer bodo naše želje uslišane in naše sanje uresničene. Postala boš ogledalo našega vedenja, v katerem bo naša imela pomembno možnost zadihati ali pa bomo njen glas pomembno zadušili. V tebi bo živele ljubezen, če bomo mi sejali prava semena in boš imela možnost pogmati korenine, in prav zato boš naš opomnik in naše povabilo k temu, da že danes delujemo v smeri, da bomo lahko, ko boš postala preteklost, rekli, da smo pomembni za to, kar smo zasejali na svojih vrtovih.